

[Niels Andersen.]

ning, vedrører kapitalbindingskonti, hvor man forhøjer grænsen for det beløb, forsørgere har ret til at fradrage i deres skattepligtige indkomst, fra 600 kr. til 1 000 kr. Det er min opfattelse, at vi her er inde på en vej, der vil få stor betydning for en øget opsparing som helhed. Vi har tidligere haft præmiering af opsparing, hvor man har ydet 15 pct. i præmie på indskud på op til 2 000 kr., men det er min opfattelse, at det er forholdsvis få af landets borgere, der har benyttet sig af denne opsparingsmetode. Den form, vi her har fundet frem til med kapitalbindingskonti, tror jeg vil få en anderledes dybtgående virkning, idet man får langt, langt flere borgere med; den kommer således rent samfundsøkonomisk til at betyde langt mere end den præmiering af opsparing, der hidtil har fundet sted.

Det ærede medlem hr. Poul Møller undrer sig over, at vi fra retsforbundets side ikke kan stemme for det lovforslag om præmiering af opsparing, der foreligger til tredje behandling, men kan gå ind for denne kapitalbindingskontoordning. Rent principielt er vi i og for sig imod, at man begunstiger opsparing som sådan, idet en begunstiggelse altid vil gå ud over andre skatteborgere her i landet. Man må jo forudsætte, at det provenu, der nu engang er brug for til administration af landets love, skal komme ind i form af skatter og den slags ting.

Når vi alligevel går med til en lovgivning, der begunstiger opsparing, er det netop, fordi vi erkender — det har jeg ved flere lejligheder sagt fra denne talerstol — at der skal præsteres en opsparing, og forholdet er ganske simpelt det, at man gennem den lovgivning, der har fundet sted gennem mange år, har nedbrudt opsparingsviljen. Den opsparingsvilje, der ligger gemt hos hvert eneste menneske, skal man efter vor mening søge at give frit udløb; det skulle være en ganske naturlig ting at spare op. Men man har altså gennem den lov-

givning, der har fundet sted gennem mange år, ikke stimuleret opsparingsviljen; man har tværtimod søgt at få folk til at lade være med at opspare. Nu står man i den situation, at man skal til at præmiere opsparing, og så synes jeg, at den kapitalbindingskontoordning, man har fundet frem til, må betragtes som en overgang, indtil man når frem til en helt naturlig opsparingsvilje.

Hvad angår lovforslaget om særlig indkomstskat, skal jeg ikke gøre mange bemærkninger — den ærede ordfører for udvalget har jo beskæftiget sig indgående med det. Man har i udvalget særlig drøftet engangsindtægt ved salg af mergel og lignende, og den højtærede finansminister har givet tilsagn om at tage dette spørgsmål op til nærmere overvejelse. Endvidere er man nået frem til, at gratialer o. lign. som følge af virksomheders jubilæum også skal omfattes af den pågældende lovgivning.

Om dette lovforslag skal jeg ikke sige mere, men blot anbefale, at man stemmer såvel for ændringsforslagene som for selve lovforslaget.

Hvad angår det tredje lovforslag, forslag til lov om ændringer i lov om præmiering af opsparing, skal jeg kun henvise til min udtalelse i betænkningen, hvoraf det fremgår, at retsforbundet ikke ønsker at stemme for forlængelsen af den pågældende lov.

Alfred Jensen: Jeg skal kun beskæftige mig med et par af de mange ændringsforslag, nemlig ændringsforslagene nr. 5 og nr. 21 til forslag til lov om beskatningen af renteforsikringer m. v.

Når jeg særlig er interesseret i at beskæftige mig med dem, er det, fordi der heri ligger en forankring af lovgivningen om præmiering af opsparing, som mit parti gentagne gange har vendt sig imod. Vi har selv sagt ikke noget imod, at man i lovforslagets § 1, punkt d, foretager den ændring, som går ud på at forhøje fradragsbeløbet fra 600 kr. til 1 000 kr. for forsørgere. Det, vi har noget